

Українська Мати споконвіку й дотепер гостинно приймала й приймає дітей, онуків, правнуків і пра-пра-пра-пра-внуків...

Мій народ, рухаючись на Схід і Захід, на Південь і Північ,
утверджувався й розвивався на нових землях, і час від часу
повертався на праматірну Землю.

Діти, онуки, правнуки й пра-пра-пра-пра-внуки...,
повертаючись на рідну землю, приносили змінений колір
очей, волосся, риси обличчя тощо...

Українська Мати споконвіку й дотепер... гостинно
приймала й приймає із сльозами на очах (радості й болю)
своїх дітей (повернення "блудного сина") незважаючи на
їхні помисли і наміри...

Це - св'ятий материнський обов'язок, це - карма
праматірної землі, це - наш ХРЕСТ...

Ми його несли, несемо і будемо нести !...

Україна - Мати є доброю і вічною...

*Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претесея на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля
І в Україну принесли
Великих слов велику силу
Та й більш нічого. Кричите,
Що бог вас создав не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрящих, гречкосіїв,
І сонця-правди дозрівать
В німецькі землі, не чужії,
Претесея знову!.. Якби взять
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тойді оставсь би сиротою,
З святими горами Дніпро!*

*Ох, якби те сталося, щоб ви не вертались,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чули б у бога вашої хули.
І сонце не гріло б смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі.
І люди б не знали, що ви за орли,
І не покивали б на вас головою.*

Тарас Шевченко